

Божествена хармония

Любовната прегръдка на Сладкия Абсолют

Свами Б.Р.Шридхар

Превод: Маха Вишну Дас

Съдържание

Предговор	3
Въведение	4
Част първа, Платформите на Живота	6
Част втора, Позицията на Душата	11
Част трета, Обратно у Дома	16
Част четвърта, Божествена Хармония	20
Част пета, Земя на Красотата	23
Част шеста, Духовно Ръководство	27
Обща информация	29

Предговор

Авторът на тази книжка, Свами Б.Р. Шридхар Махарадж принадлежи на последователност от духовни учители, чиято линия може да бъде проследена назад до зората на сътворението. В Индия тази последователност е наречена парампара, което се смята, че е от най-голямо значение, защото потвърждава, че автентичните учения на разкритите писания и светците са разбрани и представени коректно.

През неговия живот Свами Шридхар Махарадж е признат за бележит духовен учител от пътеката на бхакти-йога, йогата на божествената любов така както е предадена от Шри Чаитанйа, велик светец и учител на духовния екстаз от 15-ти век. Също така Шрила Шридхар Махарадж беше брилянтен учен по Санскрит, свещеният език на древна Индия. Той написа множество книги, които - като тази – са като поезия и свидетелстват за дълбокото и силно разбиране на науката за Божествената реализация.

И този който е имал възможността да срещне Свами Шридхар Махарадж преди неговото напускане през 1988 е бил впечатлен от неговото свято присъствие и изключителна обаятелност на сладост и любов. Единствената мисия на неговия живот беше да постанови твърдо истинските теистични заключения на духовната мъдрост на Индия така както са установени във вечните учения на Ведите, които във времето на настоящия век са твърде много интерпретирани по грешно от много монистични гуру от Индия, които добиха значителна популярност на запад.

Стилът на тази брошура е прост и сладък, въпреки че някои неща трябва да се упоменат предварително за да се избегне неразбирането. Както вече беше споменато авторът принадлежи към теистичната школа на Шри Чаитанйа. Оттук са и често използваните термини като „Абсолют”, „Бог” и „душа”. Във връзка с това универсално изложение е използван предимно мъжки род. Защо и как това е така ще стане ясно при прочита на тази книга. На езика санскрит както и на бенгали не съществува разлика в родовете. За той и тя се използва една и съща дума. На английски не е такъв случая, и поради това ние избрахме да запазим писмено използвания мъжки род от Свами Шридхар Махарадж.

Ние умоляваме читателя да прочете тази книжка с отворен ум без предразсъдъци. Това не би трябвало да е трудна задача, тъй като както беше казано преди това, стилът е сладък и аргументацията чиста и смислена. Тези които са заинтересовани от четене на повече книги за практиката на бхакти йога, ние можем да ги насочим към общата информация в края на тази книга.

Надяваме се че всички търсеци истината и красотата ще се почувстват топло прегърнати от тези сладки думи на божествена хармония, изречени от Пазителя на Предаността към Сладкия Абсолют.

Въведение

Вроденият принцип в живота е да се спаси собствения аз, да се излезе от невежеството, да се постигне безсмъртие и да се постигне щастие.

На този свят, където ние живеем, нашето съществуване винаги е било заплашено от старост, болест и смърт. Невежеството заплашва да покрие нашата вътрешна мъдрост и ние сме постоянно на предела да бъдем погълнати от страдание. Това са нашите постоянни врагове. Ние трябва да се борим с тях по смислен начин и да открием как да се освободим от тях. Те заплашват нашето истинско съществуване, нашето същинско знание и нашето истинско чувство за щастие.

Когато вземем правилното решение всички въпроси и проблеми ще изчезнат. Това което е почти невъзможно и немислимо – такова решение ние ще почерпим от древните писания и себереализираните мъдреци. Такова ниво е постижимо. Това е нивото, на което всички вътрешни привързаности ще бъдат развързани.

Сърцето е пълно с различни обвързаности. Ние се обвързваме с хиляди идеи. Но има даден тип знание, което може да се спусне в нас, което ще предизвика всички тези обвързаности да се развържат отведнъж. Отведнъж ние ще открием, че толкова много връзки са напълно ненужни: така че отвържете ги, отвържете ги всичките. Те са нашите врагове. Ние ги смятахме за наши приятели и искахме да се обвържем с тях. Развържете ги! Развържете ги! Развържете ги! Всички възли в сърцето са за разкъсване.

Вътрешната жажда е за удовлетворение, щастие, сладост, любов, красота и милост. Наистина вътрешният анализ на нашето сърце е че ние всички жадуваме за сладост. Ние се лутаме насам и натам в този материален свят за тази сладост, но ние се връщаме фрустрирани с плесница на бузата. По този начин ние се лутаме безспир диктувани от силите на външната природа. Ние се лутаме насам и натам, но чрез този процес ние няма да намерим нашето вътрешна необходимост на сърцето.

За щастие агенти от висшата сфера идват за да ни помогнат. По много начини, със или без наше знание, те ни инжектират със специалните си послания, които когато се акумулират създават такава енергия в нас, чрез която ние чувстваме, „Аз трябва да се върна в моя дом!“ На нас ни е обяснено какъв е нашият дом и че нашата съдба е свързана с тази форма на живот. Ние трябва да се върнем обратно там. Това е кампанията на Божественото съзнание и това е вечната земя на любовта, най-щастливото владение. Това е най-екстензивната платформа, която включва всичко. Този материален свят е пренебрежима част от този безкраен духовен свят, безкрайният океан от сладост. Всичко може да бъде подслонено там.

Възможно е – съществува централна истина. Ако ние знаем това, всичко е известно. Ако го постигнем, всичко е постигнато. И така ако искаш да бъдеш ученик на истината, изучавай това нещо с абсолютна характеристика, велика характеристика и нищо което е частично. Търси цялото, концепцията за цялото. Това ще ни отведе към разбирането за една управляваща полярност, едно единство, единение на цялото: една идея чиято цялост на концепция ни е контролирана и

управлявана от една точка. Единното е Господаря на цялото и ако аз мога да се запозная с това Единно, аз ще бъда запознат с цялото.

Ние трябва да търсим Учител за платформата на съзнанието. Поти всичко зависи от съзнанието. Външните сетива и възприятия всички зависят от съзнанието. Едно нещо представлява перцепцията за това нещо чрез очите, допира или чрез другите сетива. Всичко, което изживяваме на този свят е натрупване от възприятия и сетивности и цялото нещо се основава на съзнанието.

И така, ние търсим Учителя, Водача в съзнателния свят. Ние нямаме ангажимент в този земен свят освен да търсим причината, главната Кауза. На различните нива в живота съществува градация за каузата и така чак до земята на красотата и любовта. Ние сме предвидени да отидем там. Обратно при Бога, обратно у дома. Обратно при Центъра, където всичко е съзвучно с божествената хармония. Да се вслушваме в този зов е истинско богатство в живота на всеки един от нас.

Доколкото ние търсим щастие на тази материална платформа, нашите усилия са обречени да бъдат неотменимо фрустрирани. Поради техните естествени ограничения, материалните обекти и цели просто не могат да удовлетворят нашите безгранични копнежи. Само чрез търсене на красотата и любовта на безграничното духовно царство ние можем да се надяваме да бъдем успешни в нашето общо търсене на трайно щастие.

Част първа, Платформите на Живота

Моля чуйте внимателно това което ще ви обясня. Ще се опитам да ви обясня същността по научен път, като цяло, независимо от всякакви религиозни концепции.

Първо, ние трябва да разберем, че има три платформи на живота: платформата на земното наслаждение, платформата на отречението и платформата на отдадеността.

Платформата на наслаждението е това, на което се намираме сега повече или по-малко. Земното наслаждение означава експлоатация и без експлоатацията никой не може да съществува на това ниво. Всичко е пълно с живот: влечугите, тревата и дърветата също имат свой живот, но без експлоатация и убиване на други форми на живот никой не може да поддържа тялото си тук.

Материалният свят е платформата на експлоатацията и както третият закон на Нютон казва, на всяко действие има равна по сила, но противоположна реакция.

Чрез експлоатацията ние вземаме заем и за да го върнем ние трябва да се спуснем надолу. По този начин има толкова много души, които отиват нагоре или на долу, нагоре и на долу заради действието и противодействието на платформата на експлоатацията. Обществото се опитва да експлоатира до краен предел; навсякъде съществува опита да се живее за сметка на другите. Без това животът е невъзможен в тази област, защото това е платформата на експлоатацията.

Будистите и много други се опитват да излязат от оплитането на експлоатацията и да намерят живот, в който няма експлоатация, няма действие и противодействие. За да избегнат действието и противодействието, те се опитват да намерят позицията на отречението и така достигат до концепцията за сън без сънища, този на самадхи или нирвана: да се отдръпнем напълно от обективния свят и да се отдадем и да останем на субективното ниво. Без да позволяват чувствата им да пропадат на ниско ниво, те винаги поддържат субективната позиция и това е нещо като сън без сънища.

Теистичната секция въпреки това е на мнение че съществува друг свят; свят на отдадеността. Тази отдаденост е противоположна на експлоатацията. На земно ниво всяка единица иска да експлоатира околната среда, но на платформата на отдадеността всяка единица иска да служи на околната среда; и не само на околната среда, но истинския ключ към живота на това ниво е да се служи на центъра. Ние живеем в органичното цяло, така че всяка единична точка е истинно съответна на органичния Център.

Съществува централна точка, при която чрез познаването ѝ всичко е известно и при чието постигане всичко е постигнато. Цялото послание било то дълго или късо на свещените писания е да се опитаме да намерим този център. В началото някой може да смята че това е някаква смехотворна цел: ”Чрез познание на едно нещо, всичко е става известно – какво е това? Само луд човек може да каже такава нещо”. За да се изчисти тази позиция е дадена една аналогия в древните писания: когато поливаш вода върху корена на едно дърво, цялото дърво се храни, и по същия начин ако стомахът приема храна, цялото тяло се храни.

По подобен начин ако свършите някакво служене за центъра – направено е всичко. Възможно е, а за да го направим се налага да влезем в полето на отдадеността. Избягвайте платформата на експлоатацията, а също и тази на отречението, опитайте да влезете в полето на отдадеността. Вашата аума, вашата душа по-точно е съставна част от това поле. Това е реалния свят, където този материален свят е изкривено отражение.

Така че разделете се с вашето съзнание на животинско ниво, според което представлявате плът и кръв. Не! Вие не сте ограничени до плът и кръв; вие сте съзнателна единица и няма да умрете. Вие не сте член на този умиращ свят, където е сигурно, че всичко ще умре за сметка на погрешната идентификация. Това ви е наложено – ‘вие трябва да умрете, вие трябва да станете немощни, вие трябва да се родите, вие трябва да страдате от болест’ – но всичко това са ваши погрешни идентификации на аза и на тялото. Това е съзнанието на животните: съзнанието, че вие сте животни. Но вие не сте. Вие сте съзнателна единица, вие сте дух, вие сте душа!

Не само че душата е безсмъртна, не само че Бог съществува, не само че Той е абсолютната реалност и Върховното Съзнание – но ние самите сме частица от този съзнателен свят. Като духовни искри нашите души са вечно свързани с Върховния Бог. Бог бива сравняван със Слънцето и от Него произлизат безброй души като частици светлина идващи от слънцето. Частиците светлина не може да се смятат за слънце. Съществува вечна разлика. Но частиците светлина са вечно свързани със слънцето и притежават същите качества в много малки детайли. Подобно на това всички души са вечно свързани с Върховния. По качество те са подобни на Него, но по количество съществува вечна разлика. Тази вечна разлика създава място за любовна обмяна между всички души и Бог. Това е щастливата платформа на живота, където всичко се движи в божествена хармония. Така че отделете себе си от тази мания, от тази погрешна концепция и фалшива идентификация на този материален аспект, който е резултат от вашия илюзорен живот. Бъдете сведущи за вашата славна позиция като душа. А как е възможно това? Вие сте твърде малък по начало, така че вие не можете да стоите дори на двата си крака. Вие се нуждаете от някакъв подслон – дали бил той земен, заради вашата земна идентификация, или над всичко това вие се нуждаете да имате подслон над главите си.

В зависимост от резултатът от нашата карма, нашите предишни дела, ние ще бъдем поставени в дадена околна среда и там нашата душа взема даден вид тяло, подходящо за нашата карма. Ние трябва да стартираме нашия живот от там където сме поставени; ние трябва да започнем нашата работа за побеждаване на всички тези самскари (земни тенденции), които включват умствените и физическите граници, в които живеем.

Никой освен нас самите не е отговорен за ситуацията, в която се намираме. Понякога може да изглежда, че несправедливостта ни е причинена, но наистина всичко, което ни се случва е резултат от нашите минали действия. Въпреки това, не винаги успяваме да си спомним тези минали дела, защото нашата природа е свързана със забравянето. Когато ние разберем, че всичко това се случва поради нашите минали действия, ние идваме до вратата на истинското освобождение.

Ето защо ние не само че трябва да живеем в настоящата си позиция без оплаквания, но още повече би трябвало да имаме предвид, че тя е наистина необходима за нашето издигане. По този начин ние трябва да приемем каквито и трудности да идват към нас като милост от Бога. Ние би трябвало да се справяме с тази позитивна визия на доброто, като казваме: „Това е моята истинска необходимост. Няма никаква грешка в изчисленията на Бога. Този тест ми е спуснат за моя собствена полза. Да се изправя, да погледна и да премина през тези трудности е моят шанс да имам прогрес в живота. Това изпитание ми беше дадено от Бог за да улесни прогреса в живота ми. Писанията ни съветват да гледаме всички обстоятелства по такъв оптимистичен начин. Тогава много лесно и бързо ние ще преминаем тези стени на неразбиране, тази майа или илюзия, и ние ще бъдем освободени и дори повече – ние ще участваме в съзнанието на Бога, живота на отдаването.

Реалният свят е там, където всяка единица се е отдала на цялото, представено от Центъра, както в здравето тяло всеки атом работи за добруването на цялото. Ако един частица от тялото работи за себе си това би било екстремна експлоатация и тези обособени дейности на ограничени интерес биха били чисто лоши. Всяка част от тялото и всяка частица са за да работят за добруването на цялата система. Има Център и когато ориентир ни е центърът всичко проработва. Каква е позицията на Центъра?

Абсолютната истина, главната кауза на всичко трябва да има две квалификации. Какви са те? Те трябва да бъдат от себе си и за себе си. Моля опитайте да сте внимателни. От себе си означава, че Той е Своята собствена кауза – нищо друго не го е създало. Ако нещо Го е създало, то създателят би имал първостепенно значение. Затова Той Абсолютният е вечно съществуващ и не създаден от каквото и да е. Абсолютът има тази квалификация.

Следващата квалификация е че абсолютната истина е за себе си. Той съществува за Негово собствено удовлетворение, а не за да задоволи някой друг. Ако Неговото съществуване е за да удовлетвори друга единица, тогава Той би бил второстепенен и тези за чието удовлетворение Той живее биха имали главната позиция.

Затова Абсолютът трябва да има тези две квалификации: Той е Неговата собствена причина и Той съществува само за да удовлетвори Себе си, да изпълни Неговата собствена цел. Абсолютът е от Себе си и за Себе си. Ако някоя сламка се премести, тя се мести за да изпълни целта на Абсолюта. Всичко – всеки инцидент и всичко, което се случва – би следвало да е за Негово удовлетворение. Така че настоящето е Неговата пиеса, Неговите забавления, но ние сами по себе си биваме водени от различни интереси: семейни интереси, държавни интереси или хуманитаризъм. Съществува сблъсък между безбройните отделни интереси и поради това се появяват проблеми. Но ние трябва да изоставим всички наши така наречени специални интереси, да излезем от неразбраността и да се опитаме да станем функционална единица, която е активна за каузата на цялото. Би трябвало да помним, че е нужно да бъдем верни на Центъра. В настоящето всички наши съответни задължения са за местния интерес, но ние би трябвало да се откажем от локалната идентификация на нашия собствен интерес и да се присъединим напълно към интереса на органичното цяло.

Ние виждаме, че ако военният офицер открадне дори три долара за свои лични цели, той бива наказан, но ако убие много хора за интереса на страната той бива награден. По подобен начин, каквото и да направим за удовлетворение на цялото е добро, но ако направим каквото и да е за себе си или за някое приятелче ние ще бъдем наказани под формата на негативни реакции, които ще се върнат към нас по един или друг начин.

Нито експлоатацията, нито отречението вършат работа. И двете, експлоатацията и отречението са отвъд нормалното. Щастливия живот е животът на посветеността. В органичното цяло общият интерес е всеки да се посвети на Центъра, а на Центъра означава на цялото. Когато сложим храна в стомаха, стомахът ще я разпредели правилно към всяка част според нейните нужди. Този вид живот е теистичния живот или Ваишнализма. Съществува органично цяло и ние сме част от него. Ние имаме нашите специални задължения във връзката си с цялото и те са правилно посвещаване на цялото. Ние не поставяме храна в окото си или в носа, или в ухото или където и да било с изключение на стомаха. И тогава само ако е насочена правилно, целият организъм ще бъде здрав. Всички ние сме части от цялата вселена и наше задължение е да работим за цялото и това е преданост, посветеност и отдаденост. А как бихме могли да научим за това? Ние ще получим помощ от разкритите писания и от многото светци и агенти, които също така идват от тази платформа за да ни въведат в хармонията.

Религията на най-висшата хармония е била донесена от Чаитанья, велик светец от 15-ти век, който е обяснил предаността на базата на Бхагавад Гита и Шримад Бхагаватам - индийските писания, които са признати за истинско заключение на всички разкрити писания. По този начин Чаитанья разкрил, че енергията или силата не са най-висшето достояние, но че знанието е над тях. Знанието може да контролира силата и може да даде благотворен ефект, но по нататък също така разкрива, че знанието на свой ред има по-ниска позиция: над него са любовта и обичта и те са най-висшето. Нито знанието, нито силата, но само обичта може да ни даде завършеност на живота.

Милостта е по-висша от справедливостта. Справедливостта съществува само там където има необходимост от закон и правила, но в царството на Абсолютният Автократ, който е Абсолютното Добро, не съществува въпросът за някакво опасение от Него.

Той е Абсолютното Добро, а Абсолютното Добро означава Абсолютната Любов и Привързаност, и това е домът! Обратно при Бога, обратно вкъщи.

Какво е домът? Това е там където ние откриваме, че се намираме сред наши доброжелатели. Ако не ни е грижа за нашият собствен интерес, то има толкова много други които ще се погрижат за нас, цялата среда ще се погрижи за нас и това е домът. Това е владението на Абсолютата и ние можем да се включим в Негово служене, най-висшата позиция и по този начин да видим обичта, любовта, хармонията и красотата, които съществуват там. Всички тези качества са подобни и те формират природата на Първопричината и Доброто, и ние ще отидем там. Злоупотребявайки с нашата свободна воля ние някак си сме били водени в заблуда но сега сме призовани, „Ела вкъщи, обратно при Бога, обратно у дома, най-висшата позиция, земята на любовта.”

Това е като цяло накратко сумарното цяло, което ви представих – това е концепцията за Божественото съзнание дадено от Бхагавад Гита и в Шримад Бхагаватам, и това е концепцията дадена от Шри Чаитанйа. Насочете се към Центъра, използвайте своя живот в тотално посвещаване на Центъра – Центърът е изцяло над справедливостта. Той е всемилостив, нежен, любовен и красив.

Бхагавад Гита дава кратко представяне на всички концепции за религия. Те са, експлоатацията, отречението и посветеността, които са трите платформи на живота и самата душа е член на земята на посветеността. Всички души са посветени единици, но някак, чрез неправилна употреба на тяхната частица свободна воля, те са влезли в света на експлоатацията. Буддха (Буда) и другите искат да се изтеглят от тук, да излязат от обвързването на експлоатацията – от действието и реакцията - чрез пълно оттегляне. Те казват, че след оттеглянето, душата може да живее щастливо. Въпреки това съществува възможност отново да се обвържат с този капан. Но там където истински щастливите души живеят, всички са посветени единици, и когато искаме да проследим какво ги хармонизира и поддържа на тази равнина ние виждаме, че всички те работят за цялото, а цялото е представено от Едно Абсолютно Добро.

Но за да разберете това ще се наложи да се гмурнете на дълбоко, не в полето на тялото и ума, а в полето на душата. Ще се наложи да се гмурнете дълбоко в реалността, която е във вас. Тя не е нещо чуждо, което трябва да се постигне чрез заем, но душата е у всеки, дори у насекомите и дърветата. И така налага се да се издигнем на платформата на душата. Да елиминирате и двете вашият физически и умствен затвор и да намерите вашият собствен аз. Там вие ще намерите ключа, следата към истинския свят, където животът си струва да се живее.

Ако искаме да живеем в това висше владение ще се наложи да служим. Чрез служене и жертва ние се издигаме, а чрез опити да се наслаждаваме на духа ние падаме. Дава ни се да разберем какво е експлоатация и наслаждение, и какво е висше служене. Божественото служене е чисто и в това служене също така съществува екстаз от чист тип. Чрез даване ние ставаме печеливши, а чрез експлоатиране ние се превръщаме в губещи. Предвидено е да разберем тези неща и заради това човешкото раждане е толкова ценно. Във връзката си със садху – светците, агентите на божествеността – ние ще направим най-доброто за да излезем от това омотаване и да влезем в страната на любовта, посвещението и обичта.

Част втора, Позицията на Душата

Нашият дом е пълен със свобода и комфорт. Там е мястото където има естествена обмяна на вяра, любов и обич. Невъобразимо е. Писанията казват, „Не смей да опитваш немислимото с твоят разсъдък. Това поле е наистина над капацитета на твоите мисли. То е с различна подредба на закони. Твоите математически изчисления и заключения на този свят са описани чрез точки, полета и твърди тела. В настоящето ти си човек в света на твърдите тела и имаш някакви ограничени асоциации с точки и полета по някакъв абстрактен начин. По такъв начин как би могъл да изчислиш висшите неща, за които нямаш знание? Начинът на живот и законите на тази страна са изцяло непознати за теб, така че ти не можеш дори да опиташ да ги разискваш. Тази равнина е с напълно различна природа. Затова, не бързай да вкараш тези неща в твоята експериментална лаборатория, тъй като те са отвъд капацитета на твоето мислене и това би било глупост.”

Висшите неща съществуват, но обикновеният човек на този свят няма никакво знание за тях. Ние придобиваме някакъв опит и някакво знание, но само до дадена степен и стандарт. Ние не можем да си позволим да изчислим това което е отвъд нашият досег. Но тези, които всъщност имат опитност от тази платформа ще дойдат при нас и ще ни дадат някаква информация и тогава ние можем да направим някакво сравнение: „Този джентълмен с дадена опитност е написал това, другият джентълмен, който има опит и е експериментирал го е написал по друг частен начин.” По този начин ние можем да достигнем някакво разбиране от техните изследвания и тяхната реална връзка със субективната материя.

В сферата на изследванията с телескопите ние можем да правим сравнения за техните открития. Опитността на един изследовател с неговия телескоп е от даден тип, но можем да чуем и за друга опитност на други изследователи с техните типове телескопи. С наличната ни информация от техните изследвания експериментирайки с телескопите си ние може би ще съумеем да заключим, че може би даден телескоп е по-могъщ в една сфера, а друг по-могъщ в друга сфера. И така ние имаме някаква ограничен капацитет да сравняваме това, което е открито отвъд нашите сетива в сферата на телескопите, дори ние самите да не притежаваме телескоп.

В разкритите писания се борави със субект от по-висши сфери открити от менталния „телескоп” или „телескопа” на душата. Тази материя е известна на светците и ние можем да приемем тяхната помощ за да влезем в тази земя. В момента не сме в позиция да изживяваме тази висша сфера, но по-късно чрез помощта на светците и светите писания, когато ние ще сме се сдобили с този тип телескоп, ние ще сме способни да имаме такова висше изживяване.

Не оставяйте духа на аргументите да покрие със сянка всичко. Аргументът не е всичко: той не е това което би трябвало да бъде средството към всяка вяра. Духовният свят е невъобразим, но въпреки това ние трябва да се опитаме да възприемаме нещата според нашия капацитет, вяра и реализация. Преди всичко, ние трябва да поберем в ума си, че сладостта е сладка, истината е истина, колкото и

тежка да е, но ние не бива да вземаме някакъв стандарт от тук и да го прилагаме върху онзи висш свят.

Ако някой няма очи, но друг може да вижда, слепият естествено ще потърси помощ от зрящия. Ние също сме слепи за това което се намира в нас, иначе защо би била необходимостта да се консултираме с доктор? Докторът може да види това което ние не можем: той ще диагностицира и след това ние ще се подложим на лечение. Нормално е ние да имаме уважение към него и да му дадем нещо за неговата помощ. Това не е нелогично.

Духовният ни водач или истинският гуру е докторът специалист и ние ще разберем неговата или нейната квалификация, когато ние достигнем до разбирането, че това което той казва е истинско, а не имагинерно. Такава визия би зависила от степента, в която е пробудено виждането ни. Ако някой, който е сляп е лекуван от способен доктор той постепенно ще добие директно възприемане, „Да, започвам да виждам нещо. Сега имам опитност на виждане.” От този момент нататък той няма да се притеснява от спекулативните мнения на останалите слепци, но ще има свой директен капацитет да вижда. С появяването на виждането той може да разбере че прилагането на медицината има някакъв реален ефект.

Научното разбиране е подобно. Когато Фарадей е откривал електричеството, много хора са се подигравали „Какво е това? Това е просто нещо странно. Каква полза можем да имаме от това електричество?”

Веднъж четох разказ на Фарадей, който демонстрирал експеримент за да покаже ефекта от неговото откритие. Той генерирал електричество чрез една машина и показал преместване на малко парче хартия чрез електрически ток. Много хора били впечатлени да видят неговото ново откритие, но тогава една дама забелязала, „В края на краищата, г-н Фарадей, каква е практическата полза, която можем да извлечем от тази ваша луксозна игра?”

Фарадей отговорил, „Мадам, бихте ли ми отговорили каква е ползата от едно новородено?” Неговата гледна точка била, че когато се роди едно бебе ние трябва да се грижим за него. И след като порасне неговата енергия ще бъде използвана в полезна работа. Подобно, някои смятат, че съзнанието за Бога е нещо луксозно, някаква мода, или като игра, която няма практическо приложение или директна употреба.

Но когато съзнанието за Бога стане интензивно, тези които го преживяват ще видят всички останали дейности, въпреки очевидно важни, без трайна стойност. Защо? Защото основното е, че ние искаме да живеем. Ние не искаме да умрем.

Да живеем е основна необходимост и наша главна необходимост. Никой не може да отрече, че иска да живее, но не само да живее, а да живее щастливо, истински и съзнателно. Още повече ние искаме да избегнем всички бедствия и нещастия. Когато у някой възникне съзнание за Бога, той ясно може да види, „Защо всички са ангажирани да гонят „дивата гъска” в този материален свят? Всеки иска щастие, но всички тичат след въображаема фантасмагория.”

Щастие то никога не може да бъде сред смъртните неща. Ние правим транзакция със смъртния свят, но това не може да донесе удовлетворение; това само може да загуби енергията ни. Това което събираме от едната страна, изтича от другата. Мъдрият мъж или жена като принцип в живота си, не би трябвало да приема или да толерира този сорт губене на енергия. Такава мъдра личност може

да види другата равнина на живота. Той може да види, че не е част от този смъртен свят, който е като пиеса с роли. Той би почувствал, „Аз съм безсмъртен. Аз съм член на вечния свят, но някак си съм бил омотан в този смъртен аспект на съществуването. И така, колкото по-скоро успея да се отърся от това обвързване аз ще заема нормалната си позиция.” Той ще открие, че той самият – душата, усещаният, възприемащият – е замесен от друга глина, но е бил оплетен в този пораждащ болка свят. И тогава, със силата на неговата реализация той може да направи подобрене в прогреса си към безсмъртната платформа. Като доказателство при нас идва позитивното за да сме сигурни, „Сега виждам тези неща и чувам тези неща и това изживяване е много по-реално отколкото света наоколо. Светът е неясен, но това което сега виждам и чувам е много по-реално.”

Директното възприятие е възможно чрез душата, с Бог и чрез божествената сфера. Там където сме ние в момента е платформата на индиректното възприятие: първо очите, ушите и другите възприятия събират опитност, тогава всичко се отправя към ума преди ние да можем да изживеем този свят. Но в случая чрез душата ние чувстваме всичко директно без помощта на някакъв инструмент.

През микроскоп ние виждаме едно нещо, а с невъоръжено око виждаме нещо друго. Има някаква разлика. Чрез очите, ушите, носа и езика ние имаме някаква опитност за този свят, но що се отнася до душата, ако ние можем да се отдръпнем от „прогреса” в негативна посока ние бихме били способни да почувстваме, „О, това е природата на душата.” Ние пряко ще изживеем кои сме всъщност без помощта на какъвто и да е инструмент.

Душата може да види себе си, тя може да се фокусира върху себе си и чрез интроспекцията може да реализира нейната същинска природа. Чрез процеса на интроспекцията душата, без помощта на какъвто и да е друг инструмент, ще възприема всички възможни концепции за себе си директно. Тогава тя ще разбере своята собствена пръст: тя ще достигне концепцията за висшият тип пръст. От тази позитивна страна тя ще открие: „Аз не умирам.”

Материалната платформа е платформа на погрешните концепции и на неразбирането, но на висшата платформа няма никакво неразбиране. Веднъж допуснати там, нашата концепция дори да е частична ще стане чиста и истинна. Всеки, който изживее такава опитност ще бъде убеден и той ще бъде решен да продължи напред.

Сократ усещал, че душата е безсмъртна. Той усещал толкова интензивно това чувство, че изобщо не ценял живота си на земята. Той се откъснал от този свят с пренебрежение защото с голямо убеждение знаел, че душата е безсмъртна. Христос също бил толкова убеден в Неговия Бог, че Той не се грижел за щастието или удоволствията на този свят: Той пренебрежително ги отхвърлил всички.

Има много неща, които са невидими за очите от плът, които са видими с очите на знанието. Ние можем да се съгласим, че очите на знанието могат да видят много неща, които очите от плът не могат. Подобно на това, съществува дълбоко виждане, чрез което ние можем да виждаме по различен, по-надежден начин: „Ела и виж!” Окоето не може да вижда, когато е покрито с катаракт, но когато бъде отстранен то вижда. Невежеството е като катаракт в нашето око, което предизвиква слепота. Нашето виждане е само повърхностно, но дълбокото виждане може да види много неща. Това око с подкрепата на знанието може да види много неща –

все по-дълбоки и по-дълбоки. Нашето външно зрение няма стойност. Истинска стойност имат тези, които виждат с дълбоко виждане. И всички те не са равни: има мъдри, има по-мъдри, а има дори още по-мъдри. Съществува градация и според капацитета си виждащият вижда.

Лесно е да се забележи, че ние понастоящем ние сме членове на този смъртен свят, но чрез какво сме обвързани с него? Нашето тяло е свързващия елемент. Ако ние можем да надхвърлим тялото ние можем да идем при ума, след това при интелигентността и накрая при душата. Ние ще открием, че платформата, на която душата живее е вечна и душата сама по себе си също е вечна. От там ние може да продължим да търсим Свръхдушата, произхода на всички наши мисли. Свръхдушата е наподобена на слънцето, което е произхода на всички лъчи светлина, а частиците светлина са индивидуалните души, към които ние принадлежим. Веднъж намерили някакъв лъч светлина ние можем да доближим слънцето, от което еманират всички лъчи. Подобно, от концепцията за нашето собствено аз, познавайки себе си, знаейки че представляваме частици съзнание, ние можем да изследваме полето на свръх съзнанието, свръх знанието и свръх съществуването. По този начин ние можем да прогресираме към Причината на всички причини, Източника на всичко.

Но ние не можем да се движим само според нашите хрумвания и свобода, някаква помощ от тази равнина е належащо необходима. Тази помощ идва под формата на гуру, Ваишнавите и други агенти на тази страна. С тяхна помощ ние можем да постигнем истински прогрес към целта.

Днес ние сме като монарси на всичко което изследваме, но то всичкото е преходно, смъртно и реакционно. Това което ни харесва днес по-късно се превръща в болка, затова ние трябва да търсим добра позиция някъде на друго място, добро място някъде другаде, където да изградим наш дом. В хода на това търсене ние ще открием, че имаме наш собствен дом и той е изцяло свършен.

В началото ние може да си помислим, че отиваме в неизвестна квартира: „Безброй живи същества са тук около мен в моя настоящ свят, но къде се опитвам да отида сега, това е несигурно. Това изглежда имагинерно и абстрактно.” Въпреки това, когато започнем нашето пътешествие ние постепенно ще открием, че почти цялото съществуване е от онази страна, страната където всичко е истинно. Ще открием, че тази материална страна е много оскъдна и ограничена и че тук има само едно миниатюрно представяне на истината.

От тук можем да започнем да мислим, че по-голямата част от съществуването е тук и само няколко много специални души отиват от тук към безсмъртния свят, такива като Сократ, Мохамед и Буда. Но постепенно ние ще достигнем до разбирането, че висшият свят е безкрайно по-голям от земната част, която виждаме тук. Постепенно ще достигнем до разбирането, че както в държавата някои хора се намират в болница или са затворени в затвора и страдат, по подобен начин малка част от хората са тук на тази земна платформа за да се пречистят. Ставайки ни ясно това, ни ще чувстваме все повече смелост да продължим да тичаме с все по-голяма скорост към нашия дом. Нека се приберем у дома, а колкото по-близо сме до дома, нашата скорост ще се увеличава повече и повече, „О. Това е моята родина!”

В настоящето ние сме отвън и нашият ум също е съсредоточен навън. Ние се движим безпомощни. Надеждата ни почива единствено върху милостта на божествените агенти. Те идват за да ни издигнат и да ни предупредят, „Какво правиш? Не ходи от тази страна. Това е земята на опасностите, земята на смъртта. Ела заедно с мен. Аз ще те взема в страната на вечният нектар.“ Тези агенти идват за да ни разбудят от дрямката ни, нашата невежа лудост. Те са Ваишнавите и те също така ни дават Ведите (разкритите писания), които ни дават някаква част от божественото царство и ни разказват за светците, които са отишли там. Чрез писанията нашата вяра градивно ще се развива и ние все повече ще търсим компанията на светците. Правейки това ние ще постигаме все по-бърз прогрес.

„Дома. Обратно при Бога, обратно у дома – сладък, сладък дом.“ Ние ще открием такова чувство у нас, ако сме от щастливците, на които е позволено малко участие по милостта на агитаторите на това царство: агентите на Бога, посланиците на божествената любов. Ние ще бъдем качени на правилния път и ще достигнем тази твърда и позната концепция какво представлява нашият дом. По този начин ние ще прогресираме към тази страна.

Част трета, Обратно у Дома

Нормалното на този свят е да бъдем хора на действието, хора които експлоатират околната среда и природата с цел да събират енергия. Винаги се опитваме да съберем повече и повече енергия за да я използваме под наше командване и да спестим нещо така че то да бъде използвано през времена на необходимост. Като цяло това е природата на тези, които живеят тук. И ако някаква пречка се появи при тези опити се счита, че това обстоятелство е много лошо, защото се противопоставя на целта на живота тук, който е да се събира повече енергия. Въпреки това за да ни припомни важноста на вътрешното богатство, ние получаваме съвета, че нашата външна природа не може да ни причини толкова много вреда, колкото нашата вътрешна природа прави в апатията си да събира богатство за вътрешно съществуване: душата отвътре.

Ние трябва да имаме предвид това: това което идва отвън не е важно – то идва и си отива напълно. Дори тялото което в настоящето е център на нашите мисли ще изчезне, затова каква е необходимостта от събиране на толкова много енергия във връзка с тялото? Събудете вътре в своята душа истинската идентичност у вас. Опитайте да намерите вашата божествена природа. Тази кампания е възможна само във връзката със садху, светец.

Ние губим всеки ден, в който не се срещаме със светец и не чуваме думи за вътрешния смисъл и същността на живота. Бъди съзнателен за това. Във всички отношения и всякак бъди съзнателен за личността си. Грижи се за собственият си интерес чрез откриване на истинския ти аз. Бъди безгрижен за външният свят и обстоятелства и се гмурни дълбоко в реалността, твоето вътрешно богатство. Намери вътрешният си аз и вътрешният свят, където то живее. Опитай се да намериш този дом. Обратно при Бога, обратно у дома. Използвай енергията си само за да се завърнеш у дома, а не в скитане по земята на другите: земята на смъртта. Опитай се да отбягваш земята на смъртта на всяка цена и винаги се опитвай да откриеш вътрешна почва. Ти ще откриеш, че си член на тази почва. Опитай се да откриеш какво е домът ти и защо това е твоя дом. Какво означава домашният комфорт? Той означава, че е естественото място, което е наше рождено право. Ние трябва да се изправим пред факта, че не сме си у дома. Но ако има някакъв копнеж към него у нас да го търсим, ние сме щастливци.

Наша необходимост е да открием как вътрешната жажда може да се утоли. Нашето чувство би трябвало да бъде: „Светът е тук и аз съм тук, но аз съм неудовлетворен. Как може да бъде удовлетворено моето вътрешно аз?“ Ние сме в състояние на искане, затова чрез какъв процес може да бъде отстранено това? В настоящето ние имаме това тяло от плът и кръв и за нас е от второстепенно значение да знаем всичко или дори малко за това тяло – за костите, нервната система и кръвта. Да знаем за съставките на кръвта е просто външен детайл. Защо да губим ценното си време да учим толкова много външни неща? Нашите въпроси би трябвало да са регулирани по този начин: „Кой съм аз и защо имам проблеми? Не знам как да се избавя сам от тези проблеми. От къде съм дошъл? Как живея и какво е моето бъдеще?“ Това са главните въпроси, които би трябвало да ни засягат

и ние трябва да концентрираме цялата си енергия за да намерим решение. Това не е приложимо само върху една личност, моята, но това засяга цялото творение.

Да търсим източника на всичко е с природа на правилен интерес, но да се интересуваме от това и онова и толкова много стотици други неща е просто загуба на енергия. Въпросите от писанията са били изразени по следния начин: „От къде съм дошъл? Какво ме поддържа? Какво е моето бъдеще? Защо съм неспокоен и как мога да постигна моята вътрешна реализация?“ Всички запитвания би трябвало да следват този стандартен път, иначе те не биха били здрави: не би било правилното запитване. Все повече и повече въпроси биха възниквали без край, затова ние трябва да се научим как да питаме, как да задаваме въпроси, и по този начин нашата енергия би имала някаква стойност и не би била загубена.

Въпросите са истински, когато са отправени към това как да изпълним реалната цел, затова ние трябва да съхраняваме енергията си и да я регулираме по правилния канал. Сега живеем в Кали юга – епохата на раздорите – и нашата реална и единствено полезна необходимост в живота е компанията на установени светци и на святото Име на Бога. Иначе, отклонявайки се от този път, ние можем да бъдем отклонени от правилната посока, на която и да е или на всяка стъпка.

Шри Чаитанйа ни даде това като същността на всички съвети и няма нищо по благотворно от това, което би ни помогнало да избегнем нежеланото. Той казва, че да повтаряме и възпяваме светите Имена на Бога без асоцииране с реализирани светци за нас би било много трудно да продължим. Затова, с една дума, решението е в садху-санга, асоцииране със светци. Ние трябва да си осигурим компанията на истинска реализирана душа и тогава всичко си идва на мястото, а царят сред светците е гуру, себerealизираният духовен учител. Гурудева е царят на трансценденталното знание, който може да ни даде насока. За някой да бъде гуру означава, че той или тя да могат да ни водят в удовлетворение, иначе на кой можем да вярваме и да доверим разбирането си в краен предел, и на кого бихме могли да се подчиним и кого бихме могли да следваме? Истинският гуру или духовен водач е където нашите въпроси ще бъдат задоволени до най-висшата си необходимост. От него, висшата посока ще дойде от горе, от все по-извисена и по-извисена сфера на любовта. Като се свържем с тази висша и фина вълна ние ще станем по-облагодетелствани. Това е идеята.

Като цяло, ние трябва винаги да се опитваме да бъдем на разположение на висшата агенция, на разположение на висшите мислители на висшите провинции. По този начин ние ще достигнем до връзка с висшите и най-фини слоеве на живота. Съществуват различни вълни от различни типове и интереси, и с различна загуба и печалба, но да се свържем с най-висшето би трябвало да е нашата цел. Ние ще видим, че този материален живот вече няма очарование. Ние вече имаме събран добър опит, че той е напълно безинтересен. В крайна сметка, там където са четирите врагове – раждане, смърт, старост и болести – там не може да има някакво истинско щастие. На тази платформа ние винаги сме под заплахата на смъртта, така че в това няма очарование: цялото очарование е изчезнало напълно. Затова с желание ние трябва да отправим запитване къде всъщност бихме имали възможност да живеем. Ние трябва да изберем висша платформа където наистина можем да живеем.

В Бхагавад Гита (песента на Бога) Бог Кришна казва, „Мястото от където няма връщане към тази смъртна платформа е Моята върховна обител.” Кришна инструктира Неговия приятел Арджуна, „Постоянната позиция е възможна само на Моята платформа. Всички занятия на това (земно) ниво, дори това на цар, всички са като в сън. Така че, ако искаш да се излезеш от този живот подобен на сън и да влезеш в реалността, тогава издигни себе си до нивото да намериш платформата на реалността, колкото и неуловимо да е, защото тя не може да бъде погълната от смъртта.”

Събирай енергията си за да изградиш нещо постоянно. В настоящето ти инвестираш енергията си в нещо, което следва да бъде разрушено в следващия момент – неразумен опит. Забележи, че ти си твой приятел. Но ти си твой враг също така. Ти си твой собствен враг, ако ти не се грижиш за своето напредване в истинския ти прогрес. Но ти можеш да бъдеш твой приятел и никой не може да ти помогне толкова, колкото ти самият можеш да си помогнеш и да направиш за себе си. Ако изобщо можеш да намериш някакъв себеконтрол, тогава събирай своята енергия и я пренасочи от заблудата към правилния канал на истинския успех, тогава ти ще си твой истински приятел. Въпреки това ако ти позволиш да бъдеш воден от различните сетива на низшата природа, които винаги се опитват да бъдат на нивото на експлоатацията, реакцията и страданието, тогава ти си твой собствен враг. Имай предвид всички тези неща.”

Ти трябва да обмислиш отново и отново задълбочено и след това да предприемеш правилната стъпка към това какво да правиш. Човешкият живот е много ценен. Ти имаш силата да разграничаваш, но тя ще ти бъде отнета, ако заставен от реакционна вълна се преродиш в животно, дърво или нещо друго. Можеш ли да кажеш със сигурност, че в следващия си живот няма да се преродиш в животинско тяло? Каква е гаранцията, че това няма да се случи?

Не е вярно, че всички действия и целия прогрес се случва само в сферите след смъртта. Не само, че прогресът не е ограничен от тъмнина и невежество, но ако ти наистина участваш в позитивен прогрес ти ще бъдеш способен да почувстваш, какво всъщност е реалния прогрес – ти ще почувстваш и възприемеш прогреса с твоето вътрешно потвърждение, потвърждение от твоето сърце. Това не е като да са ти дадени фалшиви надежди, а ти да бъдеш отведен в някое загубено място и да бъдеш убит, измъчван или третиран зле. Не става дума за това.

Когато ядеш нещо коремът ти ще потвърди. Ще каже, „Да, аз ям.” Гладът ще бъде утолен, тялото нахранено и ще има удовлетворение от нахранването. Тялото ще бъде нахранено и ще добие сила и заедно с всичко това, ще бъде твоето вътрешно потвърждение за нахранването. По натам няма да има вече някакво чувство за необходимост да се яде повече и повече. Подобно на това, в духовния живот ще се появяват толкова много симптоми и ще дават доказателства за твой прогрес. Сега ние имаме човешко тяло и това е най-ценното време за нас, но то бива загубено поради неправилна употреба. Нашата най-ценна енергия бива загубена в погрешно предназначение.

И така, събудете се, надигнете се и се ангажирайте в тази кампания и това в отплата ще ви даде последваща помощ по специфичен начин. Главното нещо е, че под ръководството на по-висш агент ние би трябвало да се ангажираме в преданоотдадени дейности и да имаме заетост, така че няма да имаме никакво

свободно време да продължим за се занимаваме с някакви дребни земни неща.
Такава заета програма в сдружение с преданоотдадени ще бъде много полезна за нас, и те ще ни водят безопасно по нашия път обратно към дома.

Част четвърта, Божествена Хармония

Афинитетът и привличането към висшата истина се намират много рядко, особено в тези модерни времена, когато посоката на мисълта дори на знанието, е изцяло към експлоатацията. Подчиненото на експлоатацията знание опустошава. Атомната енергия и толкова много видове научни открития са причина за големи заплахи: светът е заплашен от унищожение във всеки момент. Научното знание ни доведе до такава позиция, че във всеки момент всичко може да бъде свършено! Това знание е самоубийствено. Увеличаването на това знание в света означава, че резултатът ще бъде да извършим самоубийство.

Експлоатацията означава реакция. Ако ние приемем генерално, като цяло експлоатацията, тогава резултатът ще бъде цялостно унищожение. По какъвто е да било начин, дали чрез атомна бомба или чрез някакъв природен катаклизъм, унищожението ще дойде, а след това отново творение: раждане и смърт, раждане и смърт... Всеки индивид ще се роди и ще умре отново, и цялата слънчева система също ще бъде родена и ще умре отново и отново без край.

Ако искаме да излезем от това оплитане ние трябва да напуснем тази атмосфера преживявана от нашите сетива. Това е обяснено в Бхагавад Гита. Сетивата ни притежават определяща позиция, защото ако окото, ухото, носа, допира или мириса изчезнат, тогава целият свят ни напуска. Тъй като притежаваме сетивата си ние имаме този свят. В света на житейския опит сетивата ни са от първостепенна важност. А умът е отвътре. И какво е умът? Той е способността у нас, която избира, „Искам това, искам онова.“ Ние харесваме някои неща, а други не, това е свойството на ума у нас. Той е по-важен от сетивата, защото ако съм небрежен, някаква личност може да върви срещу мен, но е възможно да кажа, „О, не го забелязах. Не го видях, не го чух. Бях разсеян.“ Така че умът е в центъра, и е по-важен от сетивата ни.

Сетивата са по-важни от външния свят, а умът е по-важен от тях, защото ако умът не възприема, тогава сетивата, които са като много врати са безполезни. След това има и друг принцип, който може да се намери у нас, финото нещо наречено смисъл, или буддхи. Каква е неговата характеристика? Умът би казал, „О, аз ще приема това“, но буддхи казва „О, не. Не приемай това, това ще предизвика някакво разрушение. По-скоро приеми това, което ще ти даде някаква облага.“ Качеството да избираме, този разсъдък или интелигентност е висшият принцип у нас.

По този начин ние изследваме елементите. По-важни от външният свят са нашите сетива; по-важен от сетивата е нашият ум; а над ума е разсъдък, който е дори по-важен, по-фин и по-надежден; има още едно нещо над разсъдък, и това е нашата душа. А каква е нейната природа, нейната характеристика? Тя е като светлина.

Във Ведите е даден пример, че в нощ с лунна светлина може да има облак, който закрива луната, но облакът се вижда чрез светлината на луната. Съставителя на Ведите, светецът Вйасадева казва, че атмата е като светещата луна. Или като слънцето: облак е покрил слънцето, но облакът се вижда чрез светлината на слънцето. Подобно, душата или атва е точка светлина в нас и тъй като е на заден

план ние чувстваме нашата ментална система. Ако светлината се оттегли всичко става мъртво. Менталната система, интелигентността, способността да избираме, и толкова много канали, чрез които ние добиваме знание отвън няма да имат никаква стойност, ако светлината се оттегли. Тази светлина е атмата, точка от един лъч светлина и тя е категорично различна от всички останали неща тук. Душата е частица светлина и съществува място от светлина изградено от души, и по този начин стигаме отново до надграждане: от субективното, от душата към Супер-душата. Точно както на този свят има надграждане в материалното съществуване, в него намираме етер, въздух, топлина, вода и земя, и накрая камък, подобно на това във финия свят също намираме надграждане от интелигентността към душата, и след това към Супер-душата, към Супер-супер-душата... По този начин субективната страна отива към безкрайното. То е супер-субективно.

Дарвин в неговата еволюционна теория казва, че всичко идва от материята. Той казва, че дори в утробата, първо израства нещо материално, и от израстването на материята, знанието също постепенно израства. Като цяло той смята, че съзнанието идва от материята. Но изследователите на разкритата истина не вярват в това. Те казват, че съзнанието е всичко във всичко и че всичко плува в океана на съзнанието. Това е субективната еволюция. Дарвин говори за обективната еволюция, но Ведическите писания казват, че всичко идва чрез категорията на субективната еволюция. Както Епископ Баркли, един европейски философ казва, „Не е като умът да е в света, а всъщност светът е в ума.” Всичко плува в полето на съзнанието. Съзнанието предполага като необходимо условие всичко останало.

Учението на Дарвин казва, че в началото са били фосилите. Но какво са фосилите? Фосили са определена концепция и това е част от съзнанието. Затова ние твърдим, че съзнанието е най-първичният и оригинален субект. Каквото и да посочите като начало, преди него съзнанието е съществувало, иначе не бихте могли да дадете каквото и да било изявление за каквото и да било. И така Ведическата истина изяснява, че Брахман – всепроникващия имперсонален аспект на Абсолютът – е източникът на душите, а над душата, атма, е Супер душата, параматма. В земният свят всичко се гради в тъмната страна, но съществува също и светла страна: вечният свят, който съществува с толкова много действия на щастието – толкова много вълни в океана на блаженството и радостта.

По този начин ние трябва да разберем какъв е нашият дълг в този живот, каква е специалната важност на човешкия живот и как това да се оползотвори. Има толкова много религиозни мнения, но ние търсачите на истината ще трябва да намерим хармонизиращо решение сред тях и заради това ние трябва да влезем в сравнително проучване.

Само в човешкия живот ти имаш на практика възможността да използваш способността си да различаваш и да вземаш решения. Ако загубиш тази позиция и се преродиш в животинска или растителна форма, никой не знае кога ти отново ще се върнеш и ще си способен да вземаш независимо и свободно решение. Затова, този човешки живот е най-важен и ти не трябва да го използваш погрешно само за практики присъщи и на животните: ядене, спане, да си в страх всяка минута и да имаш сетивно удоволствие, защото това можеш да имаш навсякъде. Ако станеш животно или където и да си – като птица, червей или насекомо – ти ще имаш всички тези наслаждения, но да култивираш своите истински функции, няма да

имаш шанс в никоя друга форма на живот освен в човешката. В компанията на светци всички позиции могат да бъдат обяснени и по този начин можеш да постигнеш прогрес в живота си и да спасиш себе си. Но ако приемайки човешки живот ти погубваш този шанс, ти извършваш самоубийство или дори по-лошо. Самоубийство извършва този, който получил шанс за човешко раждане не се опитва да си помогне правилно за цялостно освобождение.

Единствено чрез насочване на живота ни в духовна посока ние можем да се надяваме да се освободим от страха. В настоящето ние се страхуваме от толкова много неща, но страхът е роден поради липса на хармония породена от нашите различни интереси. Ние трябва да насочим енергията си към Центъра. Тогава всичко ще се хармонизира. Хармония значи единство в различието. Ако всички членове на един оркестър следват собствените си прищевки, резултатът би бил хаос. Но ако те насочат вниманието си към диригента тогава ще се получи красиво разнообразие и хармония в едно и също време. Божествена хармония означава че нашите себични интереси ще бъдат жертвани за благо на цялото. Това е към което трябва да се стремим и ако сме искрени, тогава един ден ще достигнем целта си. Хората са архитекти на своята собствена съдба.

Част пета, Земя на Красотата

Където всяка дума е песен, всяка стъпка е танц, а звукът на флейтата е най-скъпия придружител...

Всяка дума е песен...но това не е звук от тази равнина. Това е от един друг свят, свят който е толкова мек, толкова сладък, толкова пленителен за сърцето. Това е свят където всички се държат коректно по най-сладкия и хармоничен начин. Всяка дума е като песен. Всяко движение е сладко като танц. Описан е по този начин. Всичко е изпълнено с най-висша степен красота. Това е земя на красота – там всичко е красиво. Всичко е докоснато от божествената красота. Първопричината е очарованието, привличането и арестуването на сърцето и душата.

Да! Има земя на такава съществуване. Сладкият Абсолют е там, Богът на Любовта е там. Всичко там е за Негово удоволствие. Но по кой начин можем да постигнем божествения живот? Ние трябва да направим разлика между земното и божественото. Ние трябва да ги проучим за да приемем божествения живот.

Ние също трябва да разберем, че Бог не е раздавач на заповеди. Ако аз съм болен, аз няма да искам просто, „О, Боже излекувай моята болест!” И ако аз съм беден, аз няма само да се моля, „О,Боже, дай ми пари!” Такава комерсиална връзка не е много щастлива, въпреки че тя все пак има някакво значение, защото поне има вярване, че има някаква свръхестествена сила и че Той може да прави чудеса. Въпреки това, по-добре да се иска Бог, без да се очаква нищо земно от Него. Ние трябва да искаме Бог – който е източникът на цялото творение – и ние не трябва да искаме нищо друго, което смятаме за ценно. Ние зависим от Него: „О, Боже, дай ми това, което е добро. Аз съм несъвършено същество, не знам кое е добро и кое е лошо. Моля дай ми каквото смяташ за добро за мен.” Това е най-добрия начин да Му се молим за земни блага.

Но най-добре е да приемем убеждението за искреното служене към Най-върховното: „Искам Те, Господи мой, нищо друго.” И каква би била нашата връзка с Него? Служене. „Искам само Твоето божествено служене.”

В началото ние може да си мислим, че сме губещи, но в основата си ние ще спечелим. Изглежда като че ние даваме себе си, ние жертваме нашите егоистични интереси, но на фино ниво ние печелим по този начин. Тази онтологична истина трябва да бъде възприета. Тя не е нито догма, нито сляпа вяра. Тя се основава на висши причини лишени от предразсъдъци.

Нашият стремеж трябва да бъде към такъв живот. Ние можем искрено да подхранваме идеята да чувстваме привличане към живот на толкова ниво, където всичко е с музикален характер. Това е земята на Вриндаван. Това е земята, където Богът участва вечно в сладка игра на любов с всички отдадени души. Вриндаван е толкова приятелски, толкова сладък, толкова близък до нас и е толкова доброжелателен спрямо нас. Ние сме изцяло у дома си там – сладък, сладък дом. В нашето вродено и най-съкровено съществуване, ние сме членове на тази равнина. Сега ние сме излезнали и сме разпръснали съзнанието си навсякъде по повърхността. Обвивка, обвивка, обвивка – има толкова много слоеве, но те са сухи. А същността, духът е отвътре. Премахвайки това телесно покритие,

менталното покритие, егоистичното покритие – тогава аз мога да вляза в земята на Вриндаван, земята на любовта. Вриндаван живее в мен и там мога да намеря приятели навсякъде. Те са моите приятели и роднини, и те ще ми дадат удовлетворяващи изживявания, екстаз.

Шри Чаитанйа е дошъл с тези новини при нас. „О, вие сте деца на тази земя; защо страдате тук, мои деца, мои момчета? Защо страдате? Ти си дете на тази земя и ти страдаш толкова много, защото си дошъл в пустинята? Твоят дом е толкова богат, толкова сладък, а ти се скиташ в пустинята? Какво е това? Ела. Изостави този отровен чар, този самоубийствен чар. Този така наречен чар, майа(илюзорен)-чар, погрешно разбран чар – това е самоубийствено. Изостави този привиден чар! Той е отровен като вещица. Вещицата те е омагьосала тук и те е обвързала със заклинание. Тръгни заедно с Мен! Аз ще те заведа в дома ти, който е толкова сладък!”

Това би трябвало да е посоката на нашия живот, нашата скъпа цел. Шримад Бхагаватам ни го казва. Дом, сладък, сладък дом. Ти си дете на тази земя. В нашия свят, това е целта. Защо това е най-висшата цел? Защото това е твоят дом. Тази единствена дума „дом” би трябвало да е достатъчна, за да те привлече. Ти се скиташ по чуждата земя, но там е твоят дом. Ти ще имаш домашен уют там, и ти няма да си способен да го отхвърлиш. И така, обратно при Бога, обратно у дома, обратно при Божествената личност.

Човек трябва да бъде преценяван по неговите идеи. Величието на идеалът който той се опитва да реализира е за отбелязване. Човекът на бъдещето, човекът от следващия ден, трябва да бъде преценяван по неговия идеал. Ако неговият идеал е велик, човекът е велик, защото ако той е искрен, утре или много скоро, той ще го достигне. Така че нашият идеал е най-важният фактор. Ние може да не достигнем нашият идеал много лесно. Той не е нискокачествена стока, която да се изложи на евтиния пазар, той е най-ценният. Но каквато и да е цената, ние би трябвало да сме готови да я платим.

Отвътре ние би трябвало да почувстваме, „ Не искам нищо по-малко от най-висшето. Автократът на Доброто, Върховния Командващ на всичко, искам Него и нищо по-малко и аз трябва да живея, да се движа и да чувствам в себе си това, което трябва да правя във всяка секунда, за това съм предвиден. Аз съм предопределен за моя идеал. Нямам време за губене или време да се колебая за каквото и да било. Ако във всеки момент всяко движение правя с идеалът в сърцето си, аз винаги ще правя прогрес в тази посока. Ако мога да остана във връзка с моя идеал, това ще ме води и ще ме вдъхновява. Във всеки път и винаги, каквото да направя или да не направя, моят идеал ще бъде начело. И това постепенно ще ме извлече от всички тези оплитания и примамки и един или друг ден аз ще го достигна.”

Обратно при Бога – тук у дома. Неустановени ние се лутаме насам натам без принципи в живота и така нашата позиция е много тъжна. Но това е труден живот. Да мислим, „Не мога да повярвам на нищо,” означава, че „не мога да намеря приятел никъде.” Аз съм без приятели, движещ се сред чужденци, а може би дори врагове. Но аз би трябвало да имам приятел в някаква приятелска атмосфера. Трябва да отида в такава компания, в която мога да вложа цялата си вяра, в която мога да вярвам и на която да се доверя, иначе моя живот ще бъде нещастен. На

където и да насоча погледа си, си мисля, „Не мога да се доверя, не мога да се доверя, всички са врагове” – да се живее в такава атмосфера е все едно да се живее в някакъв затвор – къща в която на никого не може да се има доверие, а това е много окаяна позиция.

Но Бог е тук дори и в най-тежките периоди на нашия живот. Той чака, чака да ни помогне. Ние трябва само да потърсим Неговата милост, със искреност – с цялата си искреност. Той е навсякъде чакайки, „Мое дете, погледни към Мен. Не гледай толкова много външното, което те заобикаля. Аз съм много, много близо до теб. Ти си насочил фокуса си настрани, насочил си съзнанието си навън. Насочи ги навътре и ти ще Ме намериш тук. Насочи ги нагоре. Ти гледаш надолу за да си осигуриш слуги и комфорт, но ако погледнеш нагоре, за съществуване по-висше от теб, ти ще намериш Мен на тази равнина. Погледни нагоре!” И така, по божията милост вярата идва при нас. По този начин ние се движим устойчиво към земята на свободата и любовта, където животът си струва да се живее.

А какво е любовта? Любов значи жертва за другите. Ние не бива да мислим, че жертвата е направена за да се експлоатира от нас. Кой е приемникът на жертвата. Това ние ли сме? Не. Ние сме в групата на тези, които се жертват: преобладаващо жертващи се. В основата на принципа на любовта е жертвата, но жертва за кого? Кой е този, който се облагодетелства? Любовта е, която се облагодетелства. Всеки трябва да допринесе за центъра, но никой не бива да взема енергия от там. „Умри за да живееш.” В този дух ние трябва да се сдружаваме и да работим за истинската любов и красота.

И красотата ще е печеливша на света. Любовта ще е печеливша на света. Ние ще жертваме всичко за да видим как флагът на божествената любов ще се вее навсякъде по света, а за частица от тази божествена любов ще съхраним мира и ще раздаваме мир във всички посоки.

И нищо външно не е необходимо за нашия успех. Единственото нещо, което се иска от нас е да премахнем покритието на егото. Егото е събрало някои чужди елементи, но тази чужда колекционерска кутия трябва да се разтопи. Всички наши егоистични тенденции трябва да бъдат елиминирани на финала. Това не е лесна задача. Да станеш голям е лесно. „Аз съм голям човек, имам нещо с което да се гордея.” Но да приемем, че ние сме нищо в лицето на Абсолюта, да приемем това кредо в неговия истински вид, е много трудно. Въпреки това ние не бива да се обезверяваме, а да продължаваме да опитваме искрено. Искрено ние трябва да се молим на Бог и ние ще получим Неговата помощ много бързо. И тогава в най-съкровената същност на сърцата си, ще намерим връзката си с фундаменталната равнина на любовното служене на Сладкия Абсолют. Тогава ще открием, че Богът на любовта е Кришна, красивата Реалност.

Не е фантазия. Бог съществува и Той е Кришна. Кришна е изворът на любовта. И Абсолютът не е един, но са двама. Допълващият женски аспект на Кришна е Радха, Неговата най-любима, която Му служи. Като Любящият и Любимата те са в постоянната игра на любовта в трансценденталната земя на Вриндаван, духовното небе. Всичко което намираме в творението има своя произход от тази вечна земя на сладост и радост, и най-високия просpekt за всички души е да участват и асистират във вечната любов между Радха и Кришна. Нашата единствена грижа е да се завърнем в тази земя и да станем осъзнати за Бога.

На тази трансцендентална обител, Кришна е Центъра, който привлича всичко и разпалва раса и анандам, екстазът и радостта във всичко. Това е природата на движението на Абсолюта. Тя не е статична, а динамична, изпълнена с движение. Динамиката на Божествената игра е винаги произвеждаща нов екстаз, който храни всеки атом на духовния свят. И движението е патипадам пурнамритасваданам – във всяка точка, всяка стъпка, тя произвежда нов тип радост, която е безкрайна.

Във Вриндаван ние ще открием, че не е нужно жаждата ни да бъде утолена. Там ние единствено искаме да се доближим до Кришна, Богът на сърцата ни. На тази земя всеки атом на съществуването ни е в божествена хармония с обкръжението ни и Кришна съзнание ни е обгърнало отвсякъде. На тази земя ние ще се извисим до пълния потенциал на душата си – да живеем вечен живот на божествен екстаз на любовното обкръжение на Сладкия Абсолют.

Посоката е установена, но как да я достигнем? Кога ще я достигнем? Вратата е единственото средство, чрез което можем да видим, чуем или да почувстваме висшият свят; иначе тя е изцяло без смисъл за нас. За да разберем тази равнина е необходимо вътрешно пробуждане. Ние можем да се свържем с по-горен свят само чрез по-висш източник. Чрез тези които идват за моя помощ, за да ме заведат там – те са моите божествени повелители и най-скъпи приятели, моите гуру. Който ми помага да стигна там е мой гуру. Той е моят гид, който ще ми помогне да достигна до предопределеното място, най-съкровеното място. Той ми помогна да намеря посоката; той ме научи как и към какво да се стремя и как да достигна това нещо чрез него. Той е всичко в моя живот, господарят на моя живот. Той е кормчията на корабът. Аз му се отдадох, приех го. Качих се на неговия кораб и той ме води към най-важната цел на моя живот.

Част шеста, Духовно Ръководство

Да се греши е човешко. Да се греши е неизбежно за всички, които са несъвършени. И все пак никой не иска да остане несъвършен. Има нещо у всеки което е живо и го кара да се стреми към съвършенство. Ако не беше така, ние не бихме чувствали желание изобщо. Нашият стремеж към съвършенство със сигурност е много тесен и ограничен; иначе ние бихме постигнали целта изведнъж. Нашите ограничен капацитет и стремеж за съвършенство правят място за водач и гуру.

Несъвършенството не е такова, че да не се нуждае от помощ и не е такова, което е отвъд себе си. Съвършеният не е съвършен, ако Той не може да утвърди Себе си или да помогне на другите, а също за Неговата собствена хармония. Така че, воденето към съвършенство или към Абсолютната Истина е неизбежно функция на Абсолютът сам по Себе си, а божественият агент, чрез който тази функция се проявява е гуру или божествения водач.

За търсачът на Абсолютната Истина, подчинението на гуру е неизбежно. Една група мислители вярват обаче, че както е възможно научното изследване, така висшето духовно знание може да се развие от само себе си? Такива хора са невежи за най-съществената природа на Абсолютното Знание, че Той самият е Абсолютният Субект и всичко останало, включвайки и нас самите, поначало е поставено като обект на Неговата всезнаеща визия. Невъзможно е за окото да види ума; то може да има някаква връзка с ума само когато последния се погрижи това. По подобен начин, нашата връзка с Абсолютното Знание зависи главно от Неговата сладка воля. Ние трябва главно да зависим от Неговия агент, или духовният учител, чрез който Той е предпочел да разпространи Себе си.

Нашето човешко общество с неговата най-изтънчена култура формира само една безкрайно малка част от динамичния абсолютен. Как, освен чрез директния и позитивен метод на откровението, бихме могли да дръзнем да се надяваме да разберем или развием някаква концепция за свръхестественото знание на необусловения безкрай? Всички интелектуални гиганти се доказват като пигмеи пред Абсолютния Всезнаещ и Всемогъщ, Който си запазва правото да подарява Себе Си единствено чрез Неговия собствен агент.

С нашата най-голяма искреност и знание ние трябва да внимаваме да не се отдадем на фалшив агент. Тук разбира се ние не можем да си помогнем много, защото в сегашното си състояние ние главно сме ръководени от нашите предишни самскари или придобита природа. „Птиците с еднаква окраска летят в едно ято.“ Въпреки че ние сме надвити от навикът, все още съществува възможността за свободен избор до някаква степен, особено при човешкия вид, иначе поправянето става невъзможно, а наказанието просто отмъщение. Реалността може да се утвърди сама. Светлината не се нуждае от тъмнина за своето позитивно доказване. Слънцето само може да затвърди своето превъзходство пред всички други светлини. Пред отвореното и безпристрастно око, *сад гуру* (истинският водач) сияе над всички професори на феноменалното.

Гуру проявява себе си главно по два начина – като ръководител от вътре и като учител от вън. И двете са функции на Абсолютната помощ за индивидуалната

душа да достигне абсолютната цел. На нашето паднало ниво ние не можем да намерим правилната посока чрез вътрешния си водач, така че милостивото проявление на учителя от вън е нашата единствена помощ и надежда. Но в същото време, само поради милостта на вътрешния гуру, ние можем да разпознаем истинския учител от вън и да подчиним на неговите свети нозе.

Истинският ученик трябва винаги да бъде напълно буден за факта, че неговия най-висш успех е милостиво даден от Върховния Бог, без никакво право, което да иска в повече и за което да се бори. Органически ние сме предвидени да бъдем само истински приемници на Божията благосклонност. В тази връзка трябва да бъде ясно разбрано, че индивидуалната душа не може да никога да бъде наистина същата както Абсолютната Личност. Нито дори в своята освободена форма или пълна реализация индивидуалната душа би могла да бъде едно с Бога. Погрешната концепция за единство е била прокарана поради мързеливото не различаване на Абсолютната Личност от светещата сфера около Неговия вечен, духовен и блажен дом. Всъщност, индивидуалната душа съставлява само част от дадена енергия на Върховния Бог с междинно значение и като такава тя има свойството да тръгне по два пътя. Тя се различава от Абсолютната Единица както по качество, така и по количество; и е просто зависима единица от Абсолюта. С други думи, Абсолютният Бог Кришна е Господарят, а индивидуалната джива-душа е Негова подчинена или слуга.

Такова взаимоотношение е постоянно и наистина полезно за дживата. Страх от робство не се надига заради свободния избор и огромния позитивен добив. Свободата и индивидуалността на дживата не само не биват увредени, но отдавайки се на Абсолютния Бог, те наистина процъфтяват в Него самия. Индивидуалната свобода и интерес са част от частта от тези на Абсолюта и така те са напълно у дома там, както рибата е у дома във вода или животното в благоприятна атмосфера. Но свободата, както и другите качества на Върховната личност са безгранични и трансцендентални, и така само с техните частични функции те хармонизират всички сродни единици.

Шри Гуру не е изключително същия като Самия Върховен Бог, но той напълно представя есенцията на цялата духовна потенциалност и олицетворява най-всестранното и прекрасно служене и благосклонност на Бога. Така както той е най-добрия слуга на Бога, той е упълномощен от Бога да въведе всички заблудени души в техния най-добър интерес. Така че, гуру е божествения вестоносец на безсмъртната надежда и радост в този смъртен и мизерен свят. Неговото появяване е най-благоприятното и щастливо събитие в страдащия живот и може да бъде сравнено с изгряването на утринна звезда, която може да води пътника загубил се в пустинята. Нежното докосване на милостивата ръка на Шри Гуру може да помете безкрайните сълзи от всички плачещи очи. Патриотът или филантропът само правят проблема по-голям в безумния и безполезен опит да облекчат дълбоко вкоренената болка на страдащата душа, както невежият доктор прави с нещастния пациент третирайки го нетърпеливо. О, благословен да е деня, когато бедната душа разбере безпричинната милост на Шри Гуру.

Обща информация

След като прочетеш тази кратка и встъпителна книжка може да се почувстваш вдъхновен да научиш повече за духовните учения на бхакти-йога, идващи от Шри Чaitанйа.

В Бхагавад-гита, Самият Господ Кришна потвърждава, че най-добрата форма на йога е бхакти-йога: духовната пътека на единение на душата с Бога чрез любовта. Бхакти-йога може да бъде практикувана от всеки, без оглед на възраст или здравословно състояние. Бхакти-йога се фокусира върху коренната причина за всички наши проблеми, защото само чрез премахване на коренната причина за нашето обвързване ние можем да се надяваме да влезем в живот с нескончаема любов.

Една от главните практики на бхакти-йога е да се пречиства ума и съзнанието чрез звук при използване на свещени мантри. Тези мантри се възпяват и се медитира с тях постоянно. Най-важната от тези мантри се нарича 'маха-мантра' или 'великата мантра'. С тази мантра се медитира и се възпява от милиони индийци и трансцеденталисти по цял свят.

Харе Кришна Харе Кришна Кришна Кришна Харе Харе
Харе Рама Харе Рама Рама Рама Харе Харе

Ако се чувстваш вдъхновен можеш да започнеш да повтаряш тази мантра, гласно или в ума си. Разширена информация върху бхакти-йога училището на Шри Чaitанйа може да бъде намерено на следните интернет сайтове:

www.vrindabg.com

www.vrindaclub.weebly.com

